

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai atbrīvojums no pievienotās vērtības nodokļa par preču eksportu (Padomes Direktīvas 2006/112/EK ⁽¹⁾ (2006. gada 28. novembris) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (turpmāk tekstā – “PVN direktīva”) 146. pants) var tikt padarīts atkarīgs no nosacījuma, ka precēm vispirms ir jāpiemēro noteikta muitas procedūra (*Zákon č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty* (Likums Nr. 235/2004 par pievienotās vērtības nodokli) 66. pants)?
- 2) Vai šāds valsts tiesiskais regulējums var tikt attaisnots atbilstoši PVN direktīvas 131. pantam kā noteikums, lai nepieļautu krāpšanu ar nodokļiem, izvairīšanos vai ļaunprātīgu izmantošanu?

⁽¹⁾ OV 2006, L 347, 1. lpp.

Prasība, kas celta 2018. gada 4. maijā – Eiropas Komisija/Itālijas Republika

(Lieta C-304/18)

(2018/C 221/15)

Tiesvedības valoda – itāļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji: Z. Malůšková, M. Owsiany-Hornung, F. Tomat)

Atbildētāja: Itālijas Republika

Prasītājas prasījumi

Komisijas prasījumi Tiesai ir šādi:

- atzīt, ka, atsakoties darīt pieejamus tradicionālos pašu resursus EUR 2 120 309,50 apmērā saistībā ar paziņojumu par piedziņas neiespējamību IT(07)08-917, Itālijas Republika nav izpildījusi pienākumus, kas tai noteikti Padomes Lēmuma 94/728/EK, Euratom ⁽¹⁾ 8. pantā, Padomes Lēmuma 2000/597/EK, Euratom ⁽²⁾ 8. pantā, Padomes Lēmuma 2007/436/EK, Euratom ⁽³⁾ 8. pantā un Padomes Lēmuma 2014/335/ES ⁽⁴⁾ 8. pantā, kā arī Padomes Regulas (EEK, Euratom) Nr. 1552/1989 ⁽⁵⁾ 6., 10., 11. un 17. pantā, Padomes Regulas (EK, Euratom) Nr. 1150/2000 ⁽⁶⁾ 6., 10., 11. un 17. pantā un Padomes Regulas (EK, Euratom) Nr. 609/2014 ⁽⁷⁾ 6., 10., 12. un 13. pantā;
- piespriest Itālijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Komisijas rīcībā esošie pierādījumi – kas izriet no paziņojumiem un informācijas, ko Itālijas Republika sniegusi pirmstiesas procedūras gaitā – liecina, ka krāpšanas apkarošanas operācijas, kas vērsta pret ārvalstīs ražotu tabakas izstrādājumu kontrabandu, ietvaros 1997. gadā Itālijas iestādes konstatēja attiecīgo muitas parādu, to iegrāmatoja atsevišķā grāmatvedības kontā un pēc tam paziņoja parādniekam maksājamā muitas nodokļa apmēru. Tā kā attiecīgais parāds tika iegrāmatots atsevišķi (B kontā) un netika apstrīdēts, Itālijas iestādēm bija tūlītēji jāveic tā piedziņa, taču tās to joprojām nav izdarījušas. Itālijas iestādes pirms piedziņas procedūras uzsākšanas nogaidīja, kamēr noslēgsies saistībā ar šo lietu pret parādniekiem uzsāktais kriminālprocess, kas noslēdzās aptuveni 6 gadus pēc parāda rašanās un konstatēšanas.

Muitas nodokļi ir Savienības pašu resursi, kas dalībvalstīm ir jāiekasē un jādara pieejami Komisijai. Dalībvalstu pienākums konstatēt Savienības prasījuma tiesības uz pašu resursiem rodas brīdī, kad ir izpildīti muitas tiesību aktos paredzētie nosacījumi (no muitas parāda izrietošā nodokļa apmēra aprēķināšana un maksātāja identificēšana).

Regulā par resursu nodošanu ir arī paredzēts, ka dalībvalstīm ir jādara viss nepieciešamais, lai konstatētajām prasījuma tiesībām atbilstošās summas tiktu nodotas Komisijas rīcībā. No pienākuma nodot konstatētajām prasījuma tiesībām atbilstošās summas Komisijas rīcībā dalībvalstis ir atbrīvotas tikai tad, ja piedziņu nav bijis iespējams veikt nepārvaramas varas apstākļu dēļ, vai arī tad, ja piedziņas veikšana ir kļuvusi galīgi neiespējama tādu apstākļu dēļ, kuros tās nav vainojamas. Dalībvalsts, kas nenodod Komisijas rīcībā konstatēto pašu resursu summu apstākļos, kad nav iestājies neviens no Regulas par resursu nodošanu paredzētajiem nosacījumiem, nepilda tai Savienības tiesību aktos paredzētos pienākumus. Ikvienu kavēšanās nodot pašu resursus rīcībā turklāt rada attiecīgajai dalībvalstij pienākumu maksāt nokavējuma procentus par visu nokavējuma laiku.

Tā kā Itālijas iestādes būtībā 6 gadus kavējās ar attiecīgā parāda piedziņas procedūru un šis nokavējums ir radies tikai un vienīgi Itālijas iestāžu dēļ, Itālijas Republika nevar teikties esam darījusi visu nepieciešamo, lai konstatētajām prasījuma tiesībām atbilstošās summas tiktu nodotas Komisijas rīcībā. Itālijas iestādes vienmēr ir atteikušās konstatēto summu nodot Komisijas rīcībā.

Tāpēc Komisija uzskata, ka šajā gadījumā Itālijas Republika nav izpildījusi pienākumus, kas tai noteikti Lēmuma par pašu resursiem 8. pantā, kā arī Regulas par resursu nodošanu 6., 10., 11. un 17. panta (tagad – 6., 10., 12. un 13. pants).

⁽¹⁾ 94/728/EK, Euratom: Padomes lēmums (1994. gada 31. oktobris) par Eiropas Kopienu pašu resursu sistēmu (OV 1994, L 293, 9. lpp.).

⁽²⁾ 2000/597/EK, Euratom: Padomes lēmums (2000. gada 29. septembris) par Eiropas Kopienu pašu resursu sistēmu (OV 2000, L 253, 42. lpp.).

⁽³⁾ 2007/436/EK, Euratom: Padomes lēmums (2007. gada 7. jūnijs) par Eiropas Kopienu pašu resursu sistēmu (OV 2007, L 163, 17. lpp.).

⁽⁴⁾ 2014/335/EK, Euratom: Padomes lēmums (2014. gada 26. maijs) par Eiropas Savienības pašu resursu sistēmu (OV 2014, L 168, 105. lpp.).

⁽⁵⁾ Padomes Regula (EEK, Euratom) Nr. 1552/89 (1989. gada 29. maijs), ar ko īsteno Lēmumu 88/376/EEK, Euratom par Kopienu pašu resursu sistēmu (OV 1989, L 155, 1. lpp.).

⁽⁶⁾ Padomes Regula (EK, Euratom) Nr. 1150/2000 (2000. gada 22. maijs), ar ko īsteno Lēmumu 94/728/EEK, Euratom par Kopienu pašu resursu sistēmu (OV 2000, L 130, 1. lpp.).

⁽⁷⁾ Padomes Regula (ES, Euratom) Nr. 609/2014 (2014. gada 26. maijs) par metodēm un procedūru, lai darītu pieejamus tradicionālos, PVN un NKI pašu resursus, un par pasākumiem, lai izpildītu kases vajadzības (pārstrādāta redakcija) (OV 2014, L 168, 39. lpp.).